

เจ็ดสิบปีสภาคริสตจักรฯ

โดย ผศ.ดร.ประดิษฐ์ เถกิงรังสฤษฎ์

ความนำ

การเฉลิมฉลองครบรอบ 70 ปีของการก่อตั้งสภาคริสตจักรในประเทศไทย นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1934 เป็นต้นมา เป็นความชื่นชมยินดีของพี่น้องคริสเตียนทุกคน ที่พระเจ้าทรงอำนวยการ และทรงประทานพันธกิจแห่งการประกาศข่าวดีให้แก่เรา ให้เรายืนยันการช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์ที่มาถึงปวงชนชาวไทยอย่างเป็นรูปธรรมคุณูปการ และความเชื่อศรัทธาของบรรดามิชชันนารีในยุคเริ่มแรกที่ตอบสนองการทรงเรียกจากพระเจ้าตั้งแต่นั้นเดินทางเข้ามาประกาศพระกิตติคุณแก่พี่น้องชาวไทย สละความสะดอกสบายและความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่าง ๆ มาใช้ชีวิตในต่างแดนซึ่งมีความจำกัดและความยากลำบากนานับประการ นับเป็นความเสียสละและสนองพระบัญชาของพระเจ้าด้วยชีวิต ดังนั้นประวัติศาสตร์ของคริสตจักรในประเทศไทย จึงย้อนรอยถอยหลังกลับไปถึงปี ค.ศ. 1828 เมื่อมิชชันนารีโปรเตสแตนต์ชุดแรกเข้ามาประกาศข่าวประเสริฐในประเทศไทย ความยากลำบากในการปลูกฝังความเชื่อแก่ชนชาวไทยในเวลานั้นหาได้ทำให้มิชชันนารีเหล่านั้นหวาดหวั่นหรือย่อท้อแต่ประการใดไม่ แต่กลับมีความเชื่อที่มั่นคงและมีจิตใจแน่วแน่ในการทำพันธกิจของพระเจ้าให้สำเร็จ

กระนั้นก็ตาม จำนวนคริสเตียนก็หาได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วสอดคล้องกับความเพียรพยายามของคนเหล่านั้นไม่ นับเนื่องมาจนถึงวันนี้ ซึ่งเป็นระยะเวลาเกือบ 200 ปี ที่คริสต์ศาสนิกายโปรเตสแตนต์เข้ามาหยั่งรากในผืนแผ่นดินไทย จำนวนคริสเตียนก็ยังคงเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศ จากจำนวนประชากรกว่า 60 ล้านคน เรามีคริสเตียนไม่ถึง 1 ล้านคน ซึ่งคำนวณแล้วมีสัดส่วนไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด แม้ในประเทศที่มีประชากรนับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดในโลก อย่างเช่น ประเทศอินโดนีเซีย ก็ยังมีจำนวนคริสเตียนในสัดส่วนที่ค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั้งประเทศ

จึงมักมีคำถามว่า มีอะไรเกิดขึ้นในการประกาศพระกิตติคุณและการทำพันธกิจของคริสตจักรในประเทศไทยหรือไม่จึงทำให้จำนวนคริสเตียนมีจำนวนเพิ่มขึ้นน้อยมาก คำตอบคงมีหลากหลายขึ้นอยู่กับมุมมองและการวิเคราะห์ของแต่ละคนแต่ที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือ แม้จะมีจำนวนคริสเตียนน้อย แต่พันธกิจของเรามีผลต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศอย่างมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาและการแพทย์สมัยใหม่ และประชากรคริสเตียนก็นับได้ว่าเป็นคนที่มีคุณภาพทำคุณประโยชน์ให้แก่

ประเทศชาติมากมาย ที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเป็นคุณลักษณะพิเศษที่ประเทศอื่น ๆ ไม่ค่อยมี คือการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขระหว่างคริสเตียนกับพี่น้องต่างความเชื่อ เราไม่เคยมีความขัดแย้งทางศาสนาอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องประหารชีวิตกันเหมือนอย่างที่เกิดขึ้นในหลายประเทศในโลก ดังนั้นการดำรงอยู่ของคริสต์ศาสนาในประเทศนี้จึงเป็นพระพรและเป็นข่าวประเสริฐต่อชาวไทยอย่างแท้จริง

โมทนาขอบพระคุณพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนทุกคนต้องโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงอวยพรและทรงนำให้พันธกิจของเราดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เราต้องถามตัวเองอยู่เสมอว่า พันธกิจและการดำรงอยู่ของเราส่งผลกระทบต่อชีวิตของพี่น้องชาวไทยมากน้อยแค่ไหน เราเคยเป็นผู้นำทางด้านการศึกษา การแพทย์ และการบริการสังคมในขณะที่ภาครัฐยังเข้าไปไม่ถึง เราจัดการศึกษาและให้บริการทางการแพทย์เพื่อสถานะของทุกคนให้มีเกียรติและศักดิ์ศรีสมกับเป็นบุตรของพระเจ้า แต่ในความเจริญก้าวหน้าของประเทศทุกวันนี้ เรายังอยู่ในฐานะที่มีบทบาทนำในการทำพันธะบริการในด้านเหล่านี้อยู่อีกหรือไม่ เราอาจต้องทบทวนและปรับเปลี่ยนพันธกิจของเราให้เหมาะสมที่สุดคล่อง และตอบสนองความต้องการของผู้คนยุคใหม่อย่างแท้จริงเราคงไม่ติดขัดหรือหลงใหลได้ปลื้มกับความสำเร็จและบทบาทการนำของเราที่เคยได้รับการยอมรับในอดีต แต่เราต้องแสวงหาน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงโปรดให้เราทำพันธกิจในรูปแบบใดในสมัยปัจจุบันที่ท้าทายศักยภาพของคริสตชน และมวลสมาชิกคริสเตียนมีความหมายและเป็นความหวังของสังคมต่อไป

ความสำคัญของปีที่เจ็ดสิบ

อันที่จริงเลข 7 ไม่ว่าจะ เป็น 7 หรือลำดับที่ 7 หรือ 70 รวมทั้งการทวีคูณของ 7 เช่น 14 หรือ 21 หรือ 28 หรือ 42 หรือ 49 หรือ 70 ตัวเลขเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญในทางศาสนศาสตร์ทั้งสิ้น กล่าวโดยรวมแล้ว ปีที่ 7 หรือ ปีที่ 70 หมายถึง ความครบถ้วนบริบูรณ์ (Completeness) ความสมบูรณ์ (Perfection) และความสัมฤทธิ์ผลสุดยอด (Consummation) ซึ่งเชื่อว่าสภาพคริสตจักรฯ ของเราได้มาถึงจุดสุดยอดนี้แล้ว แม้จำไม่สมบูรณ์นักก็ตาม

ในสมัยพันธสัญญาเดิม เราพบว่าพระคัมภีร์ได้ให้ความสำคัญของเลขเจ็ดอยู่มากการกำหนดเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ในชีวิตของผู้คนในแถบเมโสโปเตเมีย มักมีเลขเจ็ดเข้ามาเกี่ยวข้องในเหตุการณ์และเทศกาลต่าง ๆ เช่น เทศกาลขึ้นปีใหม่ วันลบบมลทินบาป เทศกาลอยู่เพิง ซึ่งกำหนดให้ปฏิบัติในเดือนที่เจ็ด ส่วนเทศกาลเลี้ยงฉลองสัปดาห์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:9) และปีเสียงเขาสัตว์ ซึ่งเป็นปีที่ห้าสิบ คือ เจ็ดรอบของสัปดาห์ (ปีที่ 49) (เลวีนิติ 25:8-10) ล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานของเลขเจ็ดทั้งสิ้น

นอกจากนี้ ยังพบว่าเลขเจ็ด มีความเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมต่าง ๆ ของผู้คนในสมัยพันธสัญญาเดิมด้วย เช่น การสถาปนาปุโรหิตและการถวายเครื่องบูชาเป็นระยะเวลาเจ็ดวัน (อพยพ 29:35-37) สัตว์ที่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชามักมีจำนวนเจ็ด (ปฐมกาล 7:2; 8:20; 21:28-30; กัณดารวิถี 28:11; พงสาวดาร 15:26; โยบ 42:8) จำนวนแท่นบูชาที่ต้องสร้างเจ็ดแท่น (กัณดารวิถี 23:1-2, 4, 14, 29; 2 พงศกษัตริย์ 29:21) และเมื่อประพรมเลือดสัตว์บนแท่นบูชาต้องกระทำเจ็ดครั้ง (เลวินติ 4:6, 17; 14:7; 16:14; กัณดารวิถี 19:4) รวมทั้งการเจมน้ำมันเจ็ดครั้ง (เลวินติ 8:11) เป็นต้น

ในสมัยพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงสอนให้เราให้อภัยแก่กันและกันถึงเจ็ดคูณด้วยเจ็ดสิบครั้ง (มัทธิว 18:22) ซึ่งหมายถึงให้อภัยโดยไม่จำกัดจำนวนหรือไม่จดจำความผิดนั้นเองพระธรรมวิวรณ์ได้กล่าวถึงเลขเจ็ดมากเป็นพิเศษ เช่น คริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย (วิวรณ์ 1:4) ดาวเจ็ดดวง (1:20) พระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า (3:1) คบเพลิงเจ็ดดวง (4:5) ตราประทับเจ็ดดวง (5:1-6) ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ (8:2) เสียงฟ้าร้องเจ็ดเสียง (10:3-4) พญานาคเจ็ดหัว (12:3) ภัยพิบัติเจ็ดอย่าง (15:1) เป็นต้น

สภาคริสตจักรฯ เจ็ดสิบปี

เจ็ดสิบปีของสภาคริสตจักรฯ จึงเป็นปีที่มีความหมายในทางศาสนศาสตร์ เราต้องให้ความสำคัญต่อการเฉลิมฉลองความสำเร็จก้าวหน้าและการดำรงคงอยู่ของคริสตจักรให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า และความมุ่งมั่นตั้งใจของมิชชันนารีในสมัยเริ่มแรก ตลอดจนบรรดาผู้นำสภาคริสตจักรฯ และผู้ใช้ของพระเจ้าที่ทำพันธกิจแห่งการประกาศข่าวประเสริฐตลอดระยะเวลา 70 ปีที่ผ่านมา ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง ความสำเร็จก้าวหน้า และการต่อสู้ดิ้นรนฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ มาจนถึงวันนี้ เหล่านี้ล้วนเป็นพระพรจากพระเจ้าทั้งสิ้น

หากพิจารณาถึงความสำคัญของปีที่เจ็ด หรือปีที่เจ็ดสิบในพระคัมภีร์ เราพบว่าปีนี้เป็นปีสะบาโต และเป็นปีเสียงเขาสัตว์ ปีแห่งการชำระมลทินบาป ปีแห่งการปลดปล่อย และปีแห่งการให้อภัย เป็นต้น ดังนั้น ในปีที่เราเฉลิมฉลองเจ็ดสิบปีในปีนี้เป็นพิเศษ ที่เราจะต้องทบทวนพันธกิจของเราว่าสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าหรือไม่ มีพันธกิจมากมายที่เราจะลองด้วยความชื่นชมยินดีและโมทนาพระคุณของพระเจ้าที่ทรงอวยพรและทรงนำเรามาโดยตลอด แต่ก็มีพันธกิจและกิจการอีกมากมายที่เราต้องทบทวน เช่น การประกาศ การทำพันธกิจการศึกษาและการแพทย์ การบริหารจัดการทรัพย์สินของมูลนิธิฯ การเสริมความแข็งแกร่งในการทำพันธกิจของคริสตจักรท้องถิ่น และการเสริมความแกร่งทางความเชื่อแก่พี่น้องคริสเตียน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ รวมทั้งการยื่นหยัดเป็นปากเสียงของความถูกต้องชอบธรรมในสังคม เป็นต้น

แล้วเราจะมุ่งหน้าไปทางไหน

ปีสะบาโตของสภาคริสตจักรฯ น่าจะเป็นโอกาสหยุดทบทวนพันธกิจของเราอย่างจริงจัง มีอะไรบ้างที่เราต้องสานต่อให้เจริญก้าวหน้า มีอะไรบ้างที่อาจต้องยุติ และคิดหาพันธกิจใหม่ ๆ ที่ท้าทาย เป็นพันธกิจที่องค์กรอื่น รวมทั้งภาครัฐไม่สามารถกระทำได้ เพื่อเราจะมีบทบาทในการนำการเปลี่ยนแปลงในสังคม การประกาศรูปแบบใหม่ที่ต้องส่งผลถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมมากขึ้น การใช้ทรัพยากรของสภาคริสตจักรฯ ที่อาจถูกฝังดินอยู่ เพื่อนำออกมาใช้ในการพัฒนาพันธกิจให้เจริญก้าวหน้าตามแนวทางการบริหารจัดการสมัยใหม่สิ่งท้าทายสภาคริสตจักรฯ ในปีสะบาโตข้างหน้า คือ การสร้างคนที่มีคุณภาพทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณ ในขณะที่สังคมปัจจุบันให้ความสำคัญทางด้านวัตถุมากจนเกินความพอดี เราต้องเสริมสร้างชีวิตจิตวิญญาณของทุกคนให้ซึมซับเอาแนวคิดและแนวทางการดำเนินชีวิตตามแบบของพระเยซูที่มอบความไว้วางใจในพระองค์ คริสตจักรจึงต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตของชุมชนมากขึ้น เราคงไม่จำเป็นต้องเน้นความสำคัญต่อการสร้างคนที่มีพระวิญญาณของพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ เพื่อคนเหล่านี้จะเป็นความหวังของสังคมที่แข่งขันชิงดีชิงเด่นนี้ได้

ดังนั้น ปีสะบาโตของการก่อตั้งสภาคริสตจักรฯ ครบรอบปีที่เจ็ดสิบ จึงเป็นโอกาสสำคัญที่เราจะต้องทบทวนความเป็นคริสเตียนของเราอย่างจริงจัง เป็นการประเมินการใช้ชีวิตและการทำพันธกิจของหน่วยงานต่าง ๆ ว่าเหมาะสมสอดคล้องกับยุคสมัยหรือไม่ เราเป็นองค์กรที่คิดยึดอยู่กับรูปแบบการบริหารจัดการแบบเก่า ๆ ในสมัยมิชชันนารี หรือพ่อครู แม่ครูในสมัยดั้งเดิมอยู่หรือเปล่า เราจะหลงใหลได้ปลื้มอยู่กับความสำเร็จในอดีตจนไม่กล้าพอที่จะก้าวเดินออกจากกรอบที่วางไว้หรือไม่ เรากล้าพอที่จะปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมขององค์กรที่ชื่อว่าสภาคริสตจักรฯ นี้หรือไม่ เราบริหารจัดการคริสตจักร หน่วยงาน สถาบัน โดยใช้ระบบระเบียบราชการที่มีขั้นตอนมากมาย และใช้อำนาจสั่งการมากกว่าที่จะให้ทุกคนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการตัดสินใจหรือไม่ เรายังเล่นอยู่กับอำนาจ หรือเล่นการเมืองจนลืมความรักและการรับใช้ตามแบบที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำหรือเปล่า เรายังคงเป็นเจ้าของและโอบกอดอยู่กับทรัพย์สินสมบัติที่ปู่ย่าตายายสั่งสมเอาไว้จนไม่ยอมให้ใครแตะต้อง หรือนำมาพัฒนาเพื่อก่อให้เกิดดอกผลในการพัฒนาคริสตจักรให้แข็งแกร่งหรือไม่ ในขณะที่สภาคริสตจักรฯ มีความมั่งคั่งด้วยโภคทรัพย์มหาศาล แต่คริสตจักรซึ่งเป็นพระวรกายของพระเยซูคริสต์กลับยากจนและอยู่ในสภาพที่น่าสงสาร ภาพนี้สมควรได้รับการแก้ไขด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจของพวกเราหรือไม่ และคำถามอื่น ๆ อีกมากมายที่เราต้องถามตัวเองในวาระที่สภาคริสตจักรฯ ก่อตั้งมาครบเจ็ดสิบปีในปีนี้

เหนือสิ่งอื่นใด เราต้องยอมถ่อมจิตถ่อมใจลงจำเพาะพระพักตร์ของพระเป็นเจ้า ขอรับการอภัยโทษบาปจากพระองค์ ขอรับโอกาสในการเริ่มต้นใหม่ ขอรับการทรงนำในการกระทำพันธกิจรับใช้

พระองค์ในปีสะบาโต และปีเสียงเขาสัตว์ต่อไป นอกจากการเฉลิมฉลองอย่างเอิกเกริกในวาระเจ็ดสิบปีของสภาคริสตจักรฯ แล้ว เราต้องร่วมจิตร่วมใจคุกเข่าลงอธิษฐานด้วยใจร้อนรนเพื่อขอการทรงนำจากพระองค์ในการปรนนิบัติรับใช้ในอีกเจ็ดสิบปีข้างหน้า เพราะพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกำหนดอนาคตของคริสตจักรของพระองค์ โดยมีสภาคริสตจักรฯ เป็นเครื่องมือในการรวบรวมพี่น้องคริสเตียนเข้าด้วยกันเพื่อร่วมกันทำพันธกิจและดำเนินชีวิตให้สมกับเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พร้อมทั้งจะประกาศเป็นพยานด้วยวิธีการใหม่ที่สอดคล้องกับยุคสมัยต่อไป

“ในเมื่อเราทำงานร่วมกันกับพระคริสต์แล้ว

เราจึงวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

เพราะพระองค์ตรัสว่า ในเวลาอันชอบเราได้ฟังเจ้า

ในวันแห่งความรอดเราได้ช่วยเจ้า

นี่แน่ะ บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ

นี่แน่ะ บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2 โครินธ์ 6:1-2)